

Τὸ βάθος τῆς Ἀβύσσου βρέμει,
Ἡ γῆ ἀντιβροντᾷ καὶ τρέμει
Μάτην ἐντὸς στενοῦ κοιτῶνος

Ὁ ἀκρατῆς Ἀτμὸς σφαδάζει
Ὁ Νοῦς ὁ βασιλεὺς δαμάζει
Τὴν λύσσαν τοῦ φρικτοῦ Τυφῶνος!

Διὰ δεινῆς, ὑπερανθρώπου
Τέχνης, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου
Κατήργησε τὰς ἀποστάσεις.

Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἐρωτήσεις,
Ἡ ἀστραπὴ τὰς ἀποκρίσεις
Διὰ γῆς φέρεῖ καὶ θαλάσσης.

Πρὸς τὸν ἀστροφεγγῆ αἰθέρα
Ἡ μυριόφωτος ἐσπέρα
Τῶν πόλεων του ἀμιλλᾶται.

Τοιοῦτον ἔχει αἶε βέρον
Φῶς κρουνηδὸν, ἥλιον νέον
Κ' ἡμέραν ν' ἀντιμηχανᾶται.

Ὡ ἀγγινοίας πολυτρόπου!
Ζωγράφος ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου
Ὁ Ἥλιος εἰς πινακίδα

Ἐν ἀκαρεῖ στιγμῆς εἰκόνα
Μὲ χρυσὴν γράφει λαμπηδόνα,
Ὡς μὲ θεότευκτον γραφίδα.

Διὰ φαρμάκων λαθιπόνων
Τῶν δριμυτάτων ἀλγηδόνων
Τὴν αἴσθησιν κατακοιμίζει.

Τὸ Διὸς πῦρ τὰ πάντα φλέγει
Ἀλλὰ τῶν οἰκῶν του ἡ στέγη
Ὡς ὕδωρ τὸ διοχετίζει.

Εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου
Περιπταεῖ, παρὼν ἐξίσου
Κ' εἰς τῶν νεφῶν τὰς ἀκρωρείας.

Ποῦ θέλει φθάσει τίς ἐξεύρει;
Τὰ πάντα εὗρεν ἢ θὰ εὕρη,
Τὰ πάντα, πλὴν τῆς εὐτυχίας!

Ι. ΚΑΡΑΣΟΤΣΑΣ.

Ἡ ΑΗΛΩΝ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ.

Ἀιθερόλαμνο πουλέκι
Ἐκαθότου μίαν αὐγὴ
Σ ἐν ἀπόκεντρο κλαδάκι
Σ τοῦ Βοσπόρου τὴν ἀκτῆ.

Καὶ κυττάζοντας τὴν φύσιν
Πῶς ἀνοῦσε μὲ χαρὰ,
Τὸ φτωγὸ νὰ κελαϊδήσῃ
Κ' ἐκεῖο θέλησε σιγά.

Ἄρχινᾷ... τὴν σιγανὴν του
Μόλις ξέβγαλε λαλιὰ,
Γύρου ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του
Ἵσάν κλάψα καρδιακιά.

Ἵσάν κλάψα ποῦ θερίζει
Κάθε ἀνθρώπου σωθικά,
Ἵσάν κλάψα ποῦ λυγίζει
Κάθε ἀπόσκληρη καρδιά.

Ἵς λιγάκι τὸ σιμόνει
Ἐνα φλύαρο πουλί,
Τὸ φαίδρο τὸ χελιδόνι,
Κι' ἀρχινᾷ νὰ τοῦ μιλή.

« Γιατί τόσο λυπημένο
» Γυρνᾷς πάντα μοναχὸ
» Καὶ παράπονο θλιμμένο
» Τραγουδᾷς μὲ στεναγμὸ;

» Γιατί κρύβεις' ὅλο ἕνα
» Μὲς' ὅτ' ἀπόκρυφα κλαδῶν,
» Καὶ δὲν βγαίνεις' ὅτ' ἀνθισμένα
» Περιβόλια φανερά;

» Ἐβγα ὁμῆς ταῖς ὁμορφάδαις
» Πῶχει ἡ ἀνοιξὶ παντοῦ
» Τίγρη ἐκείναις ταῖς λαμπράδαις
» Ἐκεῖ' πάνω τ' οὐρανοῦ,

» Καὶ χαρούμενα τραγουδᾷς
» Ἀντὶς κλάψαις θλιβεραῖς,
» Ψάλλε, ψάλλε σ' τὰ λουλούδια
» Καὶ' ὅτ' αἱ πράσιναίς ἰτρίαις. »

Τὸ παράπονο τ' ἀηδόνι
Σταματᾷ γὰ μὴ στιγμῆ,
Κι' ἀπαντᾷ' ὅτ' οὐ χελιδόνι
Μὲ ὀλοτρέμουλη φωνή.

« Μὴ μοῦ λὲς χελιδονάκι
» Γιὰ νὰ ψάλλω δυνατὰ,
» Θὲ ν' ἀκούσῃ τὸ γεράκι
» Καὶ θὰ ῥοβῇ ἐδῶ σιμά.

- » Θέ ν' ἀκούσουν οἱ κοράκια
- » Κι' ἀπὸ ζήλια μονομιᾶ,
- » Μοῦ χαλοῦνε σέ λιγάκι
- » Τὴν φτωχὴ μου τὴν φωλιά.

- » Ἐδῶ πᾶ εἶναι γεμάτο
- » Ἀπὸ ὄρνιθ ἀρπακτικά,
- » Καὶ τὸ χόρτο τὸ δροσάτο
- » Κρύβει φεῖδια τρομερά.

- » Τώρα κάθουμαι θρηνηῶντας
- » Μὰ θὰ διῆς ἕναν καιρὸ
- » Νὰ πετάξω τραγουδῶντας
- » Ξ τὸν γαλάζιον οὐρανὸ.

- » Θὰ πετάξω μὲ τὰ χρένια
- » Τραγουδῶντας φανερά,
- » Ὅταν λείψουνε τὰ ὄρνιθ
- » Τὰ γεράκια τὰ σκληρά. »

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 16 Μαΐου 1863.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

Ὁ ἀνθοστεφῆς Μαΐος ἀπῆλθε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπῆλθε καὶ ἡ δρόσος, τῆς φύσεως τὰ κάλλη ἐμαράνθησαν καὶ ἐξατμίσθη τῶν κήπων ἡ εὐωδία ἤλθε δ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ φλογερὸς Ἰούnius καμίνους φέρων ἀντὶ βρόδων, καὶ τὰ πάντα μετεβλήθησαν! Αἱ Ἀθηναίαι, ἡ οὐρανόαυτὴ πόλις, ἡ κατ' ἐξαίρεσιν ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, ἤρχισε νὰ ἐρημοῦται, καὶ οἱ κάτοικοί της οἱ ἄστατοι τρέπονται εἰς φυγὴν, δραπετεύουσι καθ' ἑκάστην. Εἰς μάτην οἱ ζαχαροπλάσται ἀγωνίζονται νὰ τοὺς ἀναχαιτίσωσι διὰ μουσικῶν καὶ παγωτῶν, εἰς μάτην ὁ δῆμαρχος καταβρέχει τοὺς περιπάτους! Αἱ κυρίαὶ πρὸ πάντων εἶναι ἀκράτητοι. Βλέπουσαι ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι τὰ κάλλη των παρὰ ὑπὸ τοὺς φανούς τοῦ ἀεριοφωτός, ἀπεφάσισαν νὰ κρυβῶσιν εἰς τὰ δάση ὡς νύμφαι δυσηρεστημέναι, καὶ ἐκεῖ νὰ βεμβάζωσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος· λέγομεν δὲ μέλλοντος διότι αἱ θυγατέρες τῆς Εὐξ οὐδέποτε σκέπτονται περὶ παρόντος, πολὺ δὲ ὀλιγωτερον περὶ παρελθόντος, ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐνθύμιος τοῦ παρελθόντος ἔχει πάντοτε καὶ τινεὶς ἀκάνθη,

τὸ παρὸν . . . εἶναι ἀμφίβολον, ἄστατον, ἀστατώτερον ἴσως καὶ αὐτῶν, ἐνῶ τὸ μέλλον εἶναι πλήρες ἐλπίδων, τὸ φαντάζονται ὅπως θέλουν, καὶ αἱ ὄραι παρέρχονται εὐφρόσυνοι! Εὐτυχεῖς αὐταὶ . . . δυστυχεῖς ὅμως ἐκεῖνοι, ὅσοι περιπλανηθῶσιν εἰς τὰ δάση κατὰ τοιαύτην ἐποχὴν καὶ συναντήσωσι κάμμιαν νύμφην ἀκριβὰ θὰ πληρώσωσι τὴν τόλμην των ἀναμφίβωλος.

Εὐτυχῶς ὅμως δύο τινὰ σώζουσι τὴν Κεκρωπίαν ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἐρημώσεως. — Θὰ ἔλθῃ ὁ Βασίλειος σήμερον, αὔριον καὶ νὰ μὴ παρερρεθῶμεν εἰς τοιαύτην πανήγυριν; λέγουσιν ἔπειτα σκέπτονται ὅτι ὑπάρχει ὀπωσδήποτε καὶ μικρὰ ὑποψία, μὴ τοὶ ἐνεδρεύουσιν ἀκόμη οἱ Πάριδες εἰς τὰ βαθύσκια δάση τὰ πέριξ τῆς πόλεως, καὶ δὲν εἶναι, βλέπετε, τόσον ἐλκυστικὴ ἡ λερὴ φουστανέλλα. Ἄν ἦσαν πραγματικοὶ Πάριδες, τὸ πρᾶγμα διέφερον, ἴσως μάλιστα τότε θὰ ἦτο πολύζηλος ἡ ἐξοχὴ καὶ πολλοὶ Μενέλαοι θὰ ἐθρήνουν τὴν ἐγκυρία κατὰλειψίν των! . . . τοῦτο δὲ λέγομεν ὅχι κακολογοῦντες, ἀπαγε, ποῖος κακολογεῖ ποτε τὸ ὠραῖον φύλον; . . . ἀπ' ἐναντίας, πρὸς ἑπαινὸν του, διότι ἡ ἀρπαγὴ μιᾶς Ἑλένης θὰ ἐγένετο νέον Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ὁ τρωϊκὸς πόλεμος κατὰ φυσικὸν λόγον κἀνέτα νέον Ὀμηρον· ποία λοιπὸν Ἕλληνας δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος της; ποία δὲν θὰ ἠλαζονεύετο καὶ δικαίως ὅτι ἐγένετο αἰτία ν' ἀναφανῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δεύτερος Ποιητής;

Ἄλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη τῶν ἀρπαγῶν δυστυχῶς παρεῆλθε, καὶ ἂν συμβῆ ποτε καὶ κάμμια, δὲν παρακολουθεῖται ἀπὸ αἰμακτηροὺς πολέμους, οἱ δὲ ποιηταὶ μας ἔχουσι τόσα πολλὰ ἀντικείμενα, διεγείροντα τὸν ποιητικὸν οἴστρόν των, ὥστε δὲν σκέπτονται πλέον νὰ ψάλλωσιν ἀρπαγὰς· ἔπειτα τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν στερούμεθα καὶ Ὀμηρῶν· τοῦλάχιστον εἴκοσι διαφιλονεικοῦν τὰς δάφνας τοῦ πολυπάτριδος ποιητοῦ, καὶ ἐὰν τοὺς ἐρωτήσητε, θὰ σὰς διαβεβαιώσωσι μάλιστα, ὅτι τὰ ἔργα ἐκείνου στεροῦνται τῶν καλλονῶν τῆς νεωτέρας ποιήσεως! — Δὲν νομίζομεν δ' ἀκαιρον νὰ δώσωμεν μικρὸν δείγμα τῶν ποιητικῶν τούτων καλλονῶν δημοσιεύοντες τὸ ἐξῆς ἐκτάστιχον προῖον τῆς Μούσης συγχρόνου ποιητοῦ, ἀποσταλὲν ἀνωνύμως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Χρυσάλλιδος.

. . . Πρὸ σπάραντα τριῶν καὶ ἔτι πλέον χρόνων
 Ἀνεχώρησα ἀπ' τὴν σχολὴν τῆς Χίου,
 ὡς τὸ σύστημα γονέων καὶ προγόνων
 καὶ ἐδόθηκα στὴν τέχνην ἐμπορίου,